

Kis káté a pozitív energiáról

A nehéz helyzetek egyes embereket megerősítenek, megedzenek. „Emberpróbáló idők!” – szoktuk mondani. Ha a kisebbségi létet is úgy fognánk fel, mint egy olyan helyzetet, amelyben szakadatlanul, nap mint nap meg kell küzdenünk identitásunkért, akkor tapasztalnánk, emberpróbáló, de emberhez méltó életvitel ez. Erőt és tartalmat ad.

Mert mit tesz, aki kesereg? Eleve elfogadja, hogy alantasabb sors az övé. És éppen ezzel igazolja azt, hogy sodródik, meg sem próbálja kiegyenesíteni a gerincét. Ők beszélnek keveréknyelven, ők adják gyermekeiket a többségi nemzetek iskolájába. Tiltakoznak minden ellen, ami „magyarkodás”. Sokáig a nemzeti himnuszunkat sem voltak hajlandók énekelni.

Így lesz a kisebbségből lelki nyomorék, félelber. Mert hiszen nem meri vállalni önmagát – s emellett, ha néha őszinte, mindenért a másik nemzetet okolja, okatlan irigységgel és gyűlölködve.

Tenni ugyanis nem hajlandó semmit a maga érdekében, még akkor sem, ha lehet. Végül is a szűk látókörű, csak a kis családjának boldogulására összpontosítani képes egyed számára a kisebbségi lét a legkényelmesebb: felment minden felelősség, minden cselekvés alól.

Alighanem ez a viszonyulás bénítja meg leginkább a vajdasági magyar tömeget. Immár a látástól való munkát, az anyagi javak hajszolása tölti ki életét. Mert amíg gürcöl, nincs ideje gondolkodni! S vajon ilyen életmód mellett mit tud átadni gyermekeinek, milyen szellemi és erkölcsi útravalóval tudja ellátni őket? Mindennapjainkban látjuk a szomorú igazságot. Céltalan, elveszett fiatalok részeg tömege lepi el a diszkókat hétről hétre.

Szerencsére a kép azért mégsem ennyire sötét. Örömmel látjuk a nyári táborok sokaságát, ahol népi mesterségeket tanulnak a fiatalok, hangszerekkel ismerkednek, népdalokat énekelnek és táncolnak, helytörténeti nevezetességekkel, tájunk növény- és állatvilágával ismerkednek. Ez a pozitív energia az egyes emberekből fakad, a megszállottakból, és hála Isten-

nek, feltartóztathatatlanul terjed. A fiatalok egymás között terjesztik, jó ösztönnel, még szüleik értetlenségét is legyőzve.

A másik pozitív energiaforrás a civil szervezetek világa. Tudjuk, az előző magyar kormány politikájának köszönhetően anyagi támogatás is érkezett e célra az anyaországból. Rövidesen kiderül, elapadnak-e ezek a források, lesz-e pályázati lehetőség?

A civil szervezeteknek közösségformáló erejük van. Végre megérezte az itteni magyarság is, hogyha többen összefogunk valamilyen gazdasági vagy kulturális cél érdekében – mégiscsak erősebbek vagyunk. Ezt a kishitűek is kezdik belátni.

Így újra eljutottunk az egyes ember példamutató erejéig, amikor a többség letargiájával szembeszegülve, igenis tenni akar, mert meg van győződve igazáról. Még ha gáncs, gyanakvás veszi is körül közvetlen környezetében.

Persze ezerszer jobb lenne a helyzet, ha iskoláink tanítói, tanárai hivatásbeli kötelességüknek éreznék az említett megmozdulások támogatását. Talán az új iskolaszékek, új igazgatók, szülői közösségek belátják ennek fontosságát és a diákokat maguk is a nyári táborok, az iskolán kívüli hasznos tevékenységek felé irányítják. Fontos lenne, hogy ez a tevékenység mint a nevelés tartozéka bekerüljön a pedagógusok feladatkörébe!

Manapság a legtöbb tanintézményben szakkörök sem működnek, „mert azt nem fizetik!” – mondják a pedagógusok. Az a kevés, aki még van...

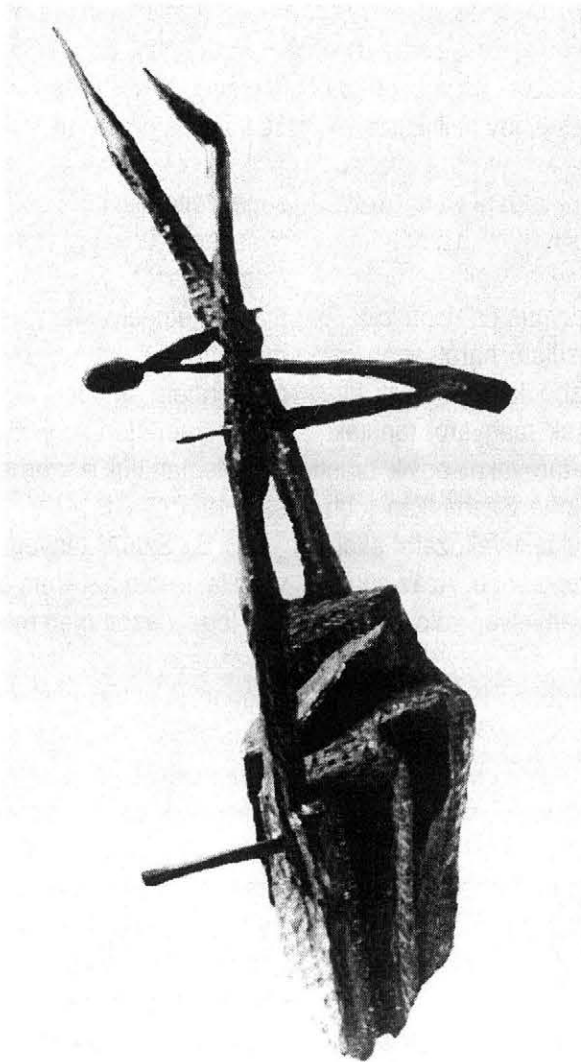
Mert hogy a Vajdaságban nincs magyar nyelvű tanárképző főiskola vagy egyetem, Erdéllyel, Kárpátaljával ellentétben. Szakelődókra gondolok. Az Orbán-kormány a határon túli magyarságnak felajánlotta ennek anyagi támogatását, s aki szükségesnek érezte, élt is ezzel a lehetőséggel. Mi, délvidéki magyarok, vagy akik képviselnek bennünket, nem tartottuk szükségesnek. Pedig amellet, hogy egyre fogyó szakkádereink utánpótlását biztosítaná egy ilyen tanintézmény, egy

kis szerencsével, igen fontos szellemi erőforrás is lehetne. Pozitív energiagócpon.

Elgondolkodtak már Önök azon, vajon ki fog holnap tanítani a magyar osztályokban?

Példának okáért csupán a kanizsai községben jelenleg 69 magyar ajkú tanár, szakember hiányzik! A helyükben szerb káderek jönnek (néha oklevél nélkül is), mert magyar nincs.

Könnyű elképzelni, hova vezet ez az út.

Első létrafok